

Hálóné Cseh Ágota

Mit jelent a befogadás?

A választ a befogadás szó értelmére még mindig csak keresem, miközben a lelkiismeretem felett napról napra egyre több hírforrás, vélemény akar uralkodni – hol így, hol úgy.

Mint barátaim és ismerőseim közül nagyon sokan, hetek óta gondolkodom azon, mit is jelent a „befogadás”, hisz a következő bibliai idézetet is egyre többen tűzik manapság a zászlajukra:

„Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemben, az engem fogad be.” (Mk 9,37)

Olyan közegben nőhettem fel, ahol a mások segítése származástól függetlenül egyértelmű volt. Már óvodáskoromban tekertem kis biciklimen anyukám után, aki védőnőként úttalan utakon látogatta a szegényeket, tanyasiakat. Sosem volt gond számomra, ha iskoláskoromban a cigány osztálytársamat kellett korrepetálnom, mert nem náluk laktam, hanem hazamehettem a saját családomhoz.

Az életem később is mások szolgálatában telt. Ekkor már nem mehettem „haza”, sokszor a saját otthonomat kellett kitárni. Így az évek során meg kellett tanulnom, hogy a mások szolgálata nem jelentheti a mások „kiszolgálását”, mert ha hagyom, hogy az igények elváljanak a szükségletektől, tönk-

re fogom tenni a saját életemet és a családom életét is. A befogadást nem divatos, menő tevékenységként éltem meg, hanem mindennapi gyakorlatként, életformaként. Amikor egyik éjjel a Szabadság-hídról szedtek le egy öngyilkosjelölt lányt, és minket találtak meg lehetséges szállásadóként, természetes dolognak tartottam a befogadását. Amikor segítséget kért tőlünk az éppen börtönből szabadult, de új életet kezdeni akaró új „barátunk” (azóta tényleg jó barát), éjszakáról éjszakára megküzdöttünk azért, hogy olyan állapotba kerülhessen, hogy a frissen szerzett munkahelyére a következő reggel is be tudjon menni. Mert a befogadás felelősség. Amikor öt éven belül már a negyedik gyermekemet vártam, tudatosan,

örömmel és felelősséggel vállaltam. Azóta is nagyon hálás vagyok érte. De ugyanekkora felelősség vezetett akkor is, amikor szembenéztem az egészségi állapotommal, a lehetőségeinkkel, és több gyermeket nem terveztünk „befogadni” a családukba. Mert a befogadás felelősség. Vagy eszembe jutnak azok a lányok, akiket az állami gondozásból legalább hétfégenként próbáltunk beemelni a családukba. Ott is eljött az a pillanat, amikor el kellett dönteni, hogy tényleg tudok-e „anyu” lenni számukra (ahogy elkezdtek hívni egy idő után), van-e elég erőm ahhoz, hogy hosszú távon felelősséget vállaljak értük. Nem volt könnyű döntés nemet mondani, de meg kellett tenni. Értük és értünk. És voltak rövidebb időre befogadottaink is: zaklatott lelkű, vagy bántalmazott fiatalok egy-két hétre. De annak is ott kellett, hogy vége legyen, mert a fizikai befogadással „magamba” is befogadtam őket, elkezdtem élni helyettük is az életüket, ami hosszú távon semmi jóra nem vezetett volna. Vagy eszembe jut *Zoli*, a hajléktalanunk, akinek bár csak az udvar egyik fűtött helyiségében tudtunk télen szállást adni, de karácsonykor együtt ebédelt velünk a családi asztalnál. Hogy aznap miért műanyag tányérral és evőeszközzel terítetttem? Mert az ő befogadása együtt járt a négy kicsi gyermekem iránti felelősséggel is...

...és a választ a befogadás szó értelmére még mindig csak keresem, miközben a lelkiismeretem felett napról napra egyre több hírforrás, vélemény akar uralkodni – hol így, hol úgy.